

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/85/2024
Identifikačné číslo spisu:	4621201317
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4621201317.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. B., narodeného XX. F. XXXX, B. XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou MULARČÍK A PARTNERI, s. r. o., Bratislava, Námestie M. Benku 15, proti žalovanej Nemocnici Topolčany, a.s., Topolčany, Pavlovova 17, IČO: 46 458 581, zastúpenej advokátom JUDr. Máriom Keletim, Hnúšťa, Hlavná 36, za účasti intervenienta na strane žalovaného Generali Česká pojišťovna a.s., Česká republika, Praha, Nové Město, Spálená 75/16, IČ: 452 72 956, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky Generali Poistovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 54 228 573, zastúpenej advokátskou kanceláriou SHM PARTNERS s. r. o., Bratislava, Svätoplukova 28, v konaní o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Nitra (pôvodne na Okresnom súde Topolčany) pod sp. zn. TO-4C/20/2021, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15Co/26/2023 z 30. januára 2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca m á nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (pôvodne Okresný súd Topolčany, ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 18. apríla 2023 č. k. 4C/20/2021-375 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu bolestného sumu 2.290 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 20. mája 2021 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), v časti nad sumu 2.290 eur s úrokmi z omeškania žalobu na zaplatenie bolestného zamietol (II. výrok), ďalej žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 2.290 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 20. mája 2021 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (III. výrok), konanie v časti zaplatenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia nad sumu 2.290 eur s úrokmi z omeškania zastavil (IV. výrok), žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy 2.290 eur z titulu bolestného a v rozsahu 100 % z priznanej sumy 2.290 eur z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia proti žalovanej s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (V. výrok), žalobcovi náhradu trov konania proti intervenientovi nepriznal (VI. výrok).

1.2. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie aplikujúc § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy 2.290 eur z titulu bolestného a rovnako tak z priznanej sumy 2.290 eur z titulu SSU (poznámka: SSU - strata spoločenského uplatnenia, ďalej len „SSU“) proti žalovanému. Dôvodil tým, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V týchto prípadoch je vhodným riešením, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten sa skúma čo do právneho základu. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže základ nároku bol daný, avšak iba z priznanej sumy 2.290 eur z titulu bolestného ako aj z titulu náhrady za SSU. Intervenient v tomto konaní vystupoval na strane žalovaného, ktorý v zásade nebol úspešný v konaní, avšak intervenient nie je stranou sporu, je zúčastneným subjektom sui generis, ktorý v danej veci netvorí so žalovanou stranou procesné spoločenstvo, a preto ho nemožno ani zaviazať na náhradu trov konania, hoc vystupoval na neúspešnej strane, a preto žalobcovi priznal náhradu trov konania iba voči žalovanému a nie aj voči intervenientovi.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č.k. 15Co/26/2023-530 z 30. januára 2024 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I., II., V. a VI. výroku potvrdil (I. výrok). Žalobcovi, žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (II. výrok).

2.1. Odvolací súd považoval za vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie (aj) v časti V. a VI. výroku, ktorými súd prvej inštancie žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy 2.290 eur z titulu bolestného a v rozsahu 100 % z priznanej sumy 2.290 eur z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia proti žalovanej s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku a žalobcovi náhradu trov konania proti intervenientovi nepriznal. Odvolací súd uzavrel, že zhodne ako súd prvej inštancie mal za to, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V týchto prípadoch je vhodným riešením, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten sa skúma čo do právneho základu. So záverom, že žalobca sa považuje za procesne úspešného aj pri priznaní čiastočného plnenia, v prípade, ak rozhodnutie vo veci záviselo od úvahy súdu, či znaleckého posudku, ktoré nie sú v celom rozsahu predvídateľné procesným návrhom žalobcu, sa zhoduje aj komentár autorov k Civilnému sporovému poriadku (nakladateľstvo C.H.Beck Civilný sporový poriadok, rok vydania 2016, strana 927, Štefček, Ficová, Baricová, Mesiarkinova, Bajanková a Tomašovič). Argumentáciu žalovaného, že bolo potrebné zvážiť postoj strán sporu v rámci predsúdnych rokovaní a zohľadniť, že žalobca podal žalobu k nereálnym nárokom, odvolací súd nepovažoval za relevantnú. Pokiaľ žalovaný mal za to, že žalobcovi prislúcha nárok v určitej výške, nič nebránilo žalovanému uhradiť žalobcovi nárok titulom bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia v ním akceptovanom rozsahu ešte pred podaním žaloby, čo by malo v danom prípade vplyv na samotný rozsah nároku žalobcu. Odvolací súd sa nestotožnil ani s názorom žalovaného, že žalobca zaviniel výdavky v rámci konania a bolo potrebné rozhodnúť o trovách konania podľa § 256 ods. 2 CSP. Ako už bolo uvedené, rozhodnutie v tejto veci záviselo od znaleckého posudku, a preto žalobcovi patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy 2.290 eur z titulu bolestného a v rozsahu 100 % z priznanej sumy 2.290 eur z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia proti žalovanej.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu do výroku o náhrade trov konania podala žalovaná (ďalej aj

„dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Považovala odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu za nedostatočné, rozhodnutie neobsahuje výrok, ktorý má rozhodnutie obsahovať, čím mu znemožnil výkon práva na spravodlivý proces a odoprel mu súdnu ochranu. Dovolateľka nesúhlasila s vysloveným názorom odvolacieho súdu pri rozhodovaní o trovách konania, konkrétne, že základnou zásadou je zásada úspechu v konaní a že túto je možné aplikovať aj na konania týkajúce sa náhrady škody a bolestného, náhrady nemajetkovej ujmy (a iné), keď rozhodnutie súdu závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého dokazovania. Podľa názoru dovolateľky mali konajúce súdy zvažovať postoj sporových strán v rámci predsúdnych konaní. Dovolateľka mala ochotu odškodniť reálne nároky žalobcu, žalobca sa správal iracionálne a podal žalobu s nereálnym nárokom. Po vyslovení predbežného posúdenia veci súdom, žalobcovi muselo byť zrejmé, že pokračovanie sporu je nedôvodné, pričom opätovne nereagoval na návrh dovolateľky vec uzavrieť mimosúdne. Odvolací súd dostatočne nevysvetlil, prečo neaplikoval ust. § 256 ods. 2 CSP, pričom čiastočné uvedenie dôvodu o možnosti dovolateľa plniť dobrovoľne nebolo možné na podklade existencie zákonnej povinnosti byť poistený a spôsobu plnenia pri existencii poistenia. Záverom podaného dovolania dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7MCdo/4/2010, v zmysle ktorého vnútorná pohnútka žalobcu vedúca k späťvzatiu žaloby nezabavuje procesnej zodpovednosti žalobcu na zastavení konania, ako aj na rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo/12/2008, kde bolo uvedené, že zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej.

4. Intervenient v podanom vyjadrení uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením a dovolacími dôvodmi dovolateľky.

5. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalovanej uviedol, že dovolateľkou uvádzané informácie v dovolaní sú zavádzajúce. Žalobca bol iniciátorom predsúdneho konania, žalovaná však spochybnila náhradu škody, ktorú spôsobila žalobcovi. Dovolanie považoval žalobca za neprípustné, nakoľko je podané dovolanie len spochybňovaním skutkového stavu. Poukázal na skutočnosť, že žalobca zobral žalobu z časti späť v dôsledku záverov vypracovaného znaleckého posudku. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu intervenienta k dovolaniu žalovanej uviedol, že zotrváva na svojom predchádzajúcom vyjadrení.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní zákonom predpísaných náležitostí dovolania (§ 428 CSP) a splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania, dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. Pokiaľ by dovolací súd nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

10. V prejednávanom prípade je predmetom dovolacieho prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu (v časti výroku V.) o nároku na náhradu trov konania. Rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa ustálila v závere, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, možno považovať aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, preto je preskúmateľné v dovolacom konaní v zmysle § 420 CSP. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd v uznesení Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2021 sp. zn. 1VOBdo/2/2021: „Rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania“. Obdobný názor vyslovil aj v ďalších svojich rozhodnutiach (4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021). Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania dovolací súd poukazuje aj na závery vyslovené Ústavným súdom Slovenskej republiky v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26, v uznesení z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 a na tie odkazuje.

11. V danom prípade dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval (aj) z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10, 9Cdo/248/2021) alebo prekvapivosťou rozhodnutia, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní.

13. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu

verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnomu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

14. Dovolací súd dbajúc na to, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu konštatuje, že dovolací súd svoje rozhodnutie v časti o nároku na náhradu trov konania náležite odôvodnil.

15. V posudzovanej veci dovolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania s ohľadom na predmet konania, v ktorom výška plnenia závisela od znaleckého posudku (bolestné a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia) a tiež od úvahy súdu, čo odôvodňovalo osobitné posudzovanie úspechu a neúspechu v konaní s dôsledkami pre rozhodovanie o trovách konania. Odvolací súd argumentoval, že v danom prípade nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno žalobcu totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V týchto prípadoch je vhodným riešením, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten sa skúma čo do právneho základu. Dovolací súd súhlasí s vysloveným záverom odvolacieho (ako aj okresného súdu) a len pre úplnosť zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania v danom prípade bolo potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, pričom výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá výšku škody iba odhaduje. V týchto súvislostiach dovolací súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 397/2020, II. ÚS 225/2020, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29. januára 2025 sp. zn. 9Cdo/45/2023 a z 23. januára 2025 sp. zn. 5Cdo/68/2024.

16. Dovolací súd v danom prípade nezistil prvky arbitrárnosti, ani také nedostatky v postupe odvolacieho súdu pri aplikácii ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, či popretím jeho podstaty, zmyslu a zásad, na ktorých stojí rozhodovanie o trovách konania. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V zmysle jeho záverov dotknutá právna úprava nie je striktné založená len na miere úspechu a neúspechu strany v konaní, ale je možné zohľadniť aj závislosť rozhodnutia o výške plnenia od znaleckého posudku či úvahy súdu.

17. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že žalovaná sa s názormi odvolacieho súdu nestotožnila, sama osebe

nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdnych rozhodnutí.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalovanej v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

19. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). V enumerácii § 357 CSP je uvedené aj uznesenie o nároku na náhradu trov konania, konkrétne v písm. m). Na základe uvedeného s poukazom aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/71/2019, sp. zn. 7Cdo/276/2019, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 56/2017 najvyšší súd dovolanie žalovanej aj v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

20. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.